

**ЯНЧО ЧОЛАКОВ
И ПОПИТА ВОЙНИКЪТ:
КОЙ МЕ ПОВИКА?**

chitanka.info

НА ДЕСЕТИЯ ДЕН

предположиха, че са се отдалечили достатъчно. От седмица не бяха променяли маршрута си в пустошта, равна като тепсия и гола като любимата четиридесет и втора жена на императора.

Светия войник, добър или лош, се бе облегал върху ръбестите канати с цвят на гуцер или скакалец, а превозното му средство пъплеше под него. Децата в онази част от машината, която напомняше каросерия на камион, растяха буквално не с дни, а с часове. Те наистина бяха като деца на животни, като сукалчета в ясла или кученца в колибка. Абсурдно бе, че никога не са виждали ни гуцер, ни скакалец. Нито сукалчета в ясла, нито кученца в колибка.

Светия войник гледаше Тонатиух, слънцето на миштеките, което висеше в своята пещ подобно на голям жълт хап във възпаленото гърло на небето, а ръката на мъката бе стиснала сърцето му. И тази мъка беше някак си по-важна и значима от обясненията за онова, което я предизвикваше. Сама по себе си, сама като него.

Пустошта се ширеше пред погледа, без край, без други краски освен собствените. Сякаш бе излязла от нечие онирично видение. Изпилени облаци, досущ като кинжали, лежаха разхвърляни безпорядъчно над хоризонта. Тук-там растеше куя. Навсякъде все тая противна куя, от чието лико местните правеха своите кафяви наметки. Нито едно различно от нея растение. Нито едно животно. Ни един бацил, поради което никой не страдаше от заразни заболявания, а раните не се инфектираха.

Подходящо място да бъдеш ранен. Без съмнение. Стига, разбира се, при злополука или война да не ти откъснат крайник и свещената ти телесна течност да изтече.

След километър превозното средство изхърка и спря.

— Техника кирлива! — въздъхна Светия войник и в гласа му се прокрадна непозната самия нему злоба.

Въпреки че бъкеше от електронни чаркове, всъдеходът му се нуждаеше от сериозен ремонт, за да продължи нататък. А той не

разполагаше с време и помощници да го поправи.

Беше само един прост войник, изпратен на рекогносцировка, па макар и от отряда на белите пехотинци, които боготворяха своя харизматичен командир Ернандо като Господ.

Друг проблем беше, че до два-три дни провизиите му щяха да свършат и тогава сигурно щеше да му се наложи да реже парчета от себе си и да ги слага в микровълновата фурна... Шегата настрана, но и това не бе никакъв изход от положението.

Скочи долу и заоглежда возилото си, което сега се бе закотвило в туй обезводнено дъно, сякаш бе огромна скулптура на художник авангардист, изработена от скрап. Една статуя на бога на войната, изкована от плугове. Баталясала и разжамблена машина с форма на рак-пустинник, съвсем в унисон с местността, в която бе попаднала. Връз гърба и хълбоците на металическото ракообразно се мъдреше цяло селище с бунгала, бункери с амбразури, прожектори, ниши с леки артилерийски оръдия и картечни гнезда, разположени на двете обвити с бодлива тел странични улици. В този си вид то приличаше по-скоро на самоходен концентрационен лагер, отколкото на набързо пригоден спасителен пункт, в който са намерили последното си възможно убежище двайсетина обречени хлапета.

Колко бяха в действителност? В началото бе толкова зает с оцеляването им, че ги бе накарал да се преброят сами, и тогава черноокият Тонака бе нарисувал на пиктографската си диплянка червено знаменце, което съответстваше на числото 20. За преследвачите им пък, додето все още се виждаха подире им, бе надрацил изображение на горящ храст куя, което значеше „четирисотин на брой“. Този знак се превеждаше също и като „толкова много, колкото са космите на главата“. Още по-объркващо бе, че имената на хората от народа мешика бяха съчетание от числително редно плюс названието на някоя всекидневна вещ.

Бяха напуснали столицата, именувана Града на Теноч, във втория ден от месеца, кръстен „вятър“, в последния час на нощта, който принадлежеше на бога на дъжда Тлалок, а понастоящем приближаваше пладнето на шестия ден — „главата на смъртта“.

Светия войник бе приседнал на една от грайферните гуми. Откога не бе спал? Не бе мигвал, откакто напуснаха престолния град, така си бе. Ето, и таблетките, дето го държаха буден, се бяха

изчерпали. За боеприпасите му пък да не приказваме. За капак на всичко, от известно време го спохождаха пристъпи на кашлица, която го бе притеснила доста с появата си.

„Боже — помисли си уморено той — нищо повече не можах да сторя! Чудото, което сътворих за твоите чеда, свърши, Боже!“

— Какво има, войнико? — надвеси се над него жълтоликата главица на Ицко, чието пълно име бе Ицкопоцакъл. На колко години ли беше? Пет? Или шест? — Защо спряхме пак? Ще продължим, нали?

— Стоманеният ми жребец се повреди.

— Жребец ли?

— Да. — Той се качи пъргаво отново горе и седна при тях.

— Ето ги! Идат! — провикна се някой.

Зад гърба им, в далечината, лазеха като мравунки колите на въздушна възглавница, изпроводени от велможите *текухтли* по веление на самия върховен господар. Бяха тръгнали да застигнат Светия войник, за да му смачкат главата като на крастава жаба, макар и да не знаеха всъщност какво е крастава жаба, и да си приберат обратно обичните рожби. Както и да сложат точка на този кръстоносен поход на децата.

На които тъй силно държаха.

Тъй силно, че не биха им позволили никога да се доберат до обетованата земя.

Подобно на древен солдат, затъкващ щика на пушката си, той се пресегна машинално и откачи военнозелената кутия от колана си. Сложи я до себе си и я погали с жест, в който се чувстваше някакво отстранение, като луд, когото ставащото наоколо не засяга.

Замислеността му трая едва няколко секунди.

— Какво е това, войнико? — попита го Читка, крехко момиченце с плах поглед, одраскани коленца и сламеноруси коси, които бяха рядкост по тая географска ширина.

— Бомба, детко — отвърна той. — Бомба за многократна употреба.

— Их, войниче, ти си велик! — възкликна Ицко. — Пак ще ги разпердушиниш както тогава, зад Дома на Ометекухтли, знам си аз!

Домът на Ометекухтли беше религиозен архитектурен ансамбъл, посветен на вездесъщия миштекски бог, чието прозвище в приблизителен превод бе „Господарят на нашето битие“. Там, след

като побягна от най-гъсто населения столичен квартал, за да спаси двадесетте душици, Светия войник бе отнел други двадесет — тези на зрелите бойци, които се бяха изпречили насреща му, за да го възпрат.

Радостният изблик на Ицко беше като пламъче върху свещ от лед.

Светия войник не отговори веднага. Накрая каза:

— Ще ги изчакаме тук.

Не захвана да им обяснява, че нищо друго не можеха да предприемат.

Абсолютно нищо.

Времето течеше. Очертанията на колите се различаваха смътно сред валмата от виолетов прахоляк. Десетки разкривени призраци от мелхиор и други, непознати сплави, които дори не оставяха коловозни дири след себе си. Бяха се отправили с ръмжене на лов за него и това беше комай единственият вид лов, който познаваха.

— Войнико, ти имаш ли синове? А щерки?

— И те ли растат във ферма?

— Защо пагоните ти са с кръстове? Ами вензелите? — беше им показал униформата си.

— Какво е причастие? Вярно ли е, че пиете от кръвта на своите богове, вместо те да пият от вашата?

— Как се казват жените ти? — питаха децата, питаха безспир. — Какво им подаряваш в дните за радост?

— Рози — отвърна той.

— Рози ли? — чудеха се те. — Какво означава „роза“?

И още един труден въпрос имаше — Ицко му го бе задавал неведнъж на наречието си, което спадаше към общия език *науатъл*. „Какво се случва с вашите деца, след като пораснат? Защото при нас всяко осмо тръгва на училище, а останалите...“

Преследвачите бяха вече съвсем близко. Силуетите им изплуваха сред кълбетата от лил.

Малките сега мълчаха. Окръглените очи на някои от тях оставаха сухи. Други хлипаха тихо. Бяха се изправили с вкопчени в бодливата тел пръсти и гледаха натам, към родителите си, които бяха дошли да ги отърват от него.

Читка се впи внезапно в клина му.

— Няма да ги оставиш да ни хванат, нали? — промълви Ицко.

— Не, генерале — преглътна войникът. — Не, момчето ми. Няма да ви дам току-така. Никога не бих го направил!

Лилавият прах навяваше безнадеждност.

Крадецът на деца погледна за последен път своето завоювано живо богатство. В гърлото му бе заседнала буца.

Той постави длани върху детските рамене и бавно се изправи.

ДЕСЕТ ДНИ ПО-КЪСНО

го докараха обратно в столицата, целият овързан. Заведоха го първо на лекар, който го стегна допълнително с турникет, след като почовърка за всеки случай из раните му с мръсна пинцета. Сетне го пратиха под конвой в някакво имперско ведомство, където го регистрираха като военнопленник и му издадоха временно тескере с пластмасови листи. На всеки пропускателен пункт спираха да му го перфорират. Задържаха се до сградата на Министерството на смъртта, където единият от въоръжените му придружители се отби за консултация. Върна се след четвърт час оттам с инструкции и арестантът отново бе поведен нанякъде, но преди това му надянаха на шията нещо като ярем с форма на подкова, дълъг половин метър и широк около трийсет сантиметра. През дупчиците по него бяха прекарани неусукани сиджимки от горчива куя с възли в краищата, които пазачите му кръстосаха така, че горната половина на тялото му бе почти обездвижена. Закрачиха по пътя, *о-тли*, а минувачите ги поглеждаха изпод око. Никой не го замери с камък, нито го нагрубиха; неслучайно тяхната дума за пленник се превеждаше още и „моят любим син“. Та нали и в неговите вени течеше кръв — храната на боговете — и сигурно щеше да му бъде оказана високата чест да бъде угоен, обучен да свири на флейта, да си избере лична мома за невеста и едва тогава да бъде одран жив или пък сърцето му да бъде изтръгнато — съдба, за която обикновените граждани биха могли само да му завиждат. Подтичващите наоколо пишлемета обаче си правеха кодоши с него, боцкаха го с оголени жици и безопасни игли, кокореха се изразително и му показваха среден пръст — символ, който очевидно бе понятен за всяка човешка цивилизация. Минаха и покрай богатата витрина на един от верига магазини, предлагащи всичко за покойника. Светия войник ги бе виждал и преди, ала и сега, както и тогава, не можа да се сдържи и да не се загледа. За по-заможните осигуряваха цялостно мумифициране, а за нищите — само опушване и изсушаване главата на драгия мъртвец. Солидни базалтови урни с наблъскани един

в друг ситни орнаменти и йероглифи по гладко шлифованите повърхности неудържимо примамаха праха на кремирания върху клада от суха куя. Изложени за оглед бяха и макети на гробници, взрелият се в които без труд разпознаваше изкуствено, но изкусно наподобени пещери.

Най-подир излязоха на широк булевард и се озоваха пред навирилия нос в небесата дворец на императора, връх на монументалната архитектура. В каменното му теме бяха бучнати знамена от златни мрежи. Поданиците на федералния дистрикт зовяха своя повелител Шокоицин, т.е. Младши. За момент Светия войник се обезпокои, че ще бъде заставен да изкачи всичките оплискани с кръв и нагиздени с поредици от истински и кварцови черепи 365 стъпала на осмokratната постройка, всяко от които отговаряше на един от дните на миштекската слънчева година. Вместо това бе съпроводен до пищен асансьор, приличащ повече на паланкин, и бе предаден на портиер с усмивка на счупен буркан и гол тумбак, препасан с кобур, в който бе мушнато малокалибрено чифте. Онзи го вкара в кабината и те се издигнаха неизвестно към какви висини, като се имаше предвид колко нависоко в йерархията на тази култура стоеше Шокоицин. Над него бяха само Ометекухтли и жена му, които населяваха тринадесетия небесен етаж и отдавна бяха забравили за човешките дела.

Въведоха го при господаря Шокоицин през грамадна врата. Пантите й я открехнаха със скърцане на бедрена става, която се троши на две. Без да чакат сигнал, присъстващите сановници се изнизиха навън и ги оставиха насаме. Никой не го сграбчи за ярема и не го заблъска, от което следваше, че от него не се изисква да коленичи или да се просне в нозете на Най-най-най-висшата особа в тази негостоприемна държава.

Императорът тъкмо приключваше с обяда си.

— Гладен ли си? — попита Шокоицин. Въпросът му бе провокативен, а усмивката — крива. Мъчеше го мигрена и по-скоро му се повдигаше, отколкото му се ядеше. Чак дъвкателните мускули на челюстта му се бяха схванали от главоболието. Черепът му бе умишлено деформиран съгласно разбиранията на неговия народ за хубост, а зъбите му, *тлан-тли*, бяха украсени с плочици от нефрит.

Светия войник усети натиска на алчната си стомашна празнина.

— Не — поклати глава с отвращение той. Слепоочията му пулсираха. Полагаше свръхусилие да не надникне във фосфоресциращите блюда с неоновии дръжки и да разгледа остатъците в тях.

Владетелят обърса пръсти в лигавчето си от куя. Кафявите му одежди с богато обагрени апликации и тържествени шевици бяха от същата тази куя, единственото тъдявашно растение, което напомняше лен или коноп и ставаше за изработка на облекла и плетене на рогозки и завивки, но иначе не бе ядливо. Някои от разновидностите му даже изпускаха лепкав отровен сок.

— Знаеш ли кой съм? — попита Шокоицин.

— Знам — отвърна Светия войник. — Ел. Кронос. Сатурн.

— Какви са тези? — и без да дочака отговора, той бутна настрана теракотовия си прибор. Протегна се към една кана с минерална вода и я изпи на едри глътки. Болката бе стегнала тила му като менгеме по цялата дължина. Надигна се от златния си стол с пластики на грозни момченца. Облеклото му бе окичено с всевъзможни украшения. Не бе известно кои от тях имат естетическо и кои — функционално предназначение. Един дявол би могъл да каже например за какво служеха тия изпълнени с инертни газове шлаухи и тръбички, които непрестанно бликаха лигава светлина и сякаш огъваха пространството около себе си. Достолепното му одеяние бе образец за изящество и екзактност.

Шокоицин се въртна и напълни наново каната. После се отлепи от облегалката на стола си, закрета към него по тюркоазния под и поднесе водата към изпръхналите му устни. Този път Светия войник не отказа. Излочи я и се почувства като току-що полято цвете.

— Там, откъдето идваш... където и да е то, беше ли баща?

— Не, съпругата ми беше бездетна.

— Разбирам. Но в този град има мнооого дечица, нали?

— Не е лесно за обяснение. Аз...

— Мълчи! Ти посегна на нашето потомство. Кражбата на деца е възможно най-тежкото престъпление според тукашните закони и то се наказва със смърт. Но не такава, която би те изпратила честит на небесата, а презряно бесило, при което не ще можеш да отдадеш кръвта и сърцето си на всевишните, защото целостта на плътта ти ще остане незасегната.

Шокоицин се взираше изпитателно в него. Осъзнаваше ли въобще този непознат човек за какво идеше реч? В империята на миштеките смъртта заемаше по-важно място от живота; тя можеше да бъде както унижение, така и награда за делата на поданика. Щом присъдата бъдеше изпълнена, Светия войник щеше да бъде обречен на вечен позор. Обесването беше същевременно и „изцъкляне“, отнемане на привилегията за задгробно съществуване. Нямаше и не би могло да има нищо по-страшно от това да те лишат от правото да бъдеш принесен в жертва пред олтара на боговете и душата ти да не попадне в слънчевата страна Тлалокан.

— За какво са ти те, тия двадесет деца? — прошепна неочаквано войникът. — За да присъстват на трапезата ти ли?

— Подиграваш ли ми се? — наежи се императорът.

— Съвсем не.

Те се измерваха известно време с поглед.

— Узнах, че не са те хванали лесно... — каза най-сетне Шокоицин. — Мнозина от нашите са оставили кокалите си в онази безводна равнина.

— Да — отвърна с удоволствие Светия войник. — Не бяха никак малко.

— Дечурлигата ни са те нарекли „Човека, който избра войната“. С какво ги подмами да дойдат с теб? Събираше ги по пътя, похищаваше ги от фермите в крайните квартали, нали? — Той тикна лицето си в неговото и го опари с дъха си. — Навъртат ли се и други изверги като тебе из моята страна?

— Аз съм само един прост редник, тръгнал на разузнаване. Ала твърде скоро по дирите ми ще се появи и десантният отряд на Ернандо.

Императорът повдигна дясната си вежда. Очевидно това име не му говореше нищо, както и предните.

— Ернандо? Кой е пък тоя?

— Лейтенант от пехотата. По една случайност ми се пада чичо. Той е по-добър войник и от мен.

— Колцина са с него?

— Около триста души, ако се брои и дружината на наемниците тласкалани.

Шокоицин се разсмя гръмко въпреки болката, която го тормозеше.

— Твоят чичо трябва да е напълно откачен. Дори и без допълнителна мобилизация моята редовна армия числи в момента триста хиляди обучени бойци, да не говорим за останалите войски на конфедерацията! Нашите картечари и преносимите ни лазерни установки ще насметат отряда му още на границата с Аскапоцалко. Или идва откъм Еекатепек? Няма да ми отговориш, зная... — Изведнъж той се сети за нещо. — Предадох ми, че веднага след като са те заловили, превозното ти средство се е обвило в тъмножълто сияние и се е разпаднало на купчина от искри?

— Предпазна мярка, за да не попадне в чужди ръце. Запретено ми е да казвам как става.

— А откъде си научил така езика ни?

— Вашите учебни помагала, предназначени за все новите и нови жители на империята, ми свършиха хубава работа. Накупих си речници и разговорници от Олмекан, родината на писмената. Освен това има и един хипнотичен способ — запаметяваш, докато спиш... Както виждаш, нашите медици ги бива не по-малко от твоите потомствени шамани. — Докато говореше, Светия войник се бе загледал през нестандартно разкроения лист стъкло на близкия прозорец, част от концепцията на незнаен архитект за „течащо пространство“, при което като компонент е включено и времето. Многомилионният град бе разположен на остров в средата на солено езеро, по чиято повърхност просветваха бели кристали. Крайбрежни насипи го свързваха със съседните поселения, търбухът му бе пълен с канали и къркореци гофрирани тръби (които бяха всякакви, но не и кръгли по протежението си), а висящи мостове се проточваха от един строителен конструкт до друг. Устоите на някои от сградите бяха непосредствено във водата. Желязото бе един от основните скелетни и формообразуващи елементи в многоетажни металоконструкции, чието изграждане бе доминирано от изискването всичко да е с прави линии, чупки и ъгли. Пирамидалните храмове, *теокалиите*, бяха вмирисани на копаловата смола, с която свещенослужителите кадыха при извършването на жертвоприношения. Сред тая вкаменена математика поразяваше изобилието от полускъпоценни камъни, употребени за разкрасяване на множеството мозайки. Светия войник видя как

татуирани до петите пазители на реда с обсидианови парадни ножове и палки на кръста пръскаха със сълзотворен газ долу шепа демонстранти, които скандираха пред мемориала на жречеството в подкрепа на идеята за преработка на изпражненията, с цел използването им като съестни продукти. Гвардейци се пъчеха пред постаментата с туптящото сърце, в чиято аорта специално бяха монтирани пръскачки, хвърлящи кървавочервени струи на вси страни. Твърдеше се, че някои родители осакатявали нарочно децата си, за да ги уредят в музея на човешките уроди. Той бе измислен лично от Шокоицин и около него винаги чакаше на опашка народ, докато пред Обсерваторията и заобиколената от клубове по интереси стъпаловидна Академия по изкуствата рядко сновяха хора, дори когато се връчваха наградите на победителите от всенародните поетични конкурси, учредени от религиозния реформатор принц Несалуалкойотъл. Там обаче често се навъртаха шпиони на щат и културни революционери с кобури, изпроводени от Министерството на вътрешната стабилност. Дори и от тук, от прозореца с хромираното черчеве над 365-ото стъпало, на човек му се струваше, че чува гълчавата от т.нар. „домове на песните“ и шумните крясъци от стадиона, където се играеше нещо като мезоамерикански еквивалент на баскетбола. Някои от къщите изненадваха, защото приличаха на зарче, хвърлено на карлънгъч, а стените им бяха надраскани с изкелиферчени надписи. Навсякъде отблъскващото си стискаше ръката с гротескното.

— Да се върнем на въпроса „Откъде си?“ — прочисти гърло императорът, с което му напомни за съществуването си. Беше извадил някакъв уред със скала, поставен в кутия от пресована куя, с намерението да следи показанията му, докато траеше втората фаза от разпита.

Светия войник бе видимо затруднен.

— Оттам, откъдето е дошъл преди няколко столетия единственият бял бог във вашия пантеон. От Земята на изгряващото слънце, която се намира далеч зад океана.

Шокоицин бе присвил джуките си, загледан в измервателната скала.

— Отвъд Великата вода няма нищо — възрази той. — Това е известно на всеки що-годе нормален индивид. Нито един от нашите пътешественици...

— Вашите пътешественици са фъшкии — прекъсна го Светия войник. — Корабостроенето ви е кръгла нула. Не познавате дори колелото.

— Какво? — сепна се Шокоицин. Болката го пронизваше в задния дял на мозъка. Що се отнася до Светия войник, то той беше съвсем изтощен и едва се крепеше да не падне. Гърдите му свиреха. Въпреки това се насили да заговори отново:

— Сред вещите, които ми конфискуваха, след като ме пребъркаха, има един предмет, подобен е на вашите гласови уредби. Привърши му захранването и затова е изключен, но докато функционираше, сигнализирах по него на Ернандо и го запознах с фактическата обстановка.

— И къде е сега този твой Ернандо?

— Напуснал е брега, на който дебаркираха нашите пехотинци, и вече е на път за насам.

— Че кой го е канил да идва?

— Никой. Ние сме представители на християнското племе, обитаващо материка отвъд гигантския стерилен океан, който вие наричате Великата вода. Онзи материк е бил населен от памтивека, още преди тукашния. Оттам преди много 52-годишни цикли са дошли и вашите деди, но вие отдавна сте забравили истината за това.

Императорът грабна кутията с безжичния детектор на лъжата, който сам бе задействал преди малко, и я прасна в пода. Разхвърчаха се пружини.

— Истината ли? — кресна той. Огърлицата му от бисери с големината на пъдпъдъчи яйца и накитите, състоящи се от 900 звена, се разлюляха яростно. — А пък аз мисля, че нещо ме баламосваш! Мнението на моите експерти не се покрива с твоите приказки! Тяхното становище се различава доста от тия небивалици, дето ми ги дрънкаш вече половин час! Кой те изпрати при нас? Отговаряй! И не се опитвай да ми пробутваш врели-некипели!

Светия войник поклати глава.

— На кого служиш? — питаше го мрачно императорът. — На северняците или на южняците? На Обединените ирокезки щати, на чийто главен вожд Та-Иа-Да-К-Ву-ку му излязоха пришки на езика да ме увещава, че искал да склучи Не-Скен-Нон, Велик мир, а зад гърба ми крои планове за съюз с апачите на Мангас Колорадас, за да им

продаде некачествените си лазерни пушкала? Или може би на Инка Уайна Капак, владетеля на нашата съседка, империята Тауантинсуйо? Неговите секретни експерименти по високопланинските полигони и изпитания на химически оръжия из Андите не са тайна за никого. Или си съгледвач, полакомил се за златото на онзи кретен, краля на Елдорадо? Разсипва се да разправя колко е богат, а хазната му на практика е изпразнена...

— Ти не разбираш — рече отчаяно Светия войник. — Иде време за промяна. Скоро нищо няма да е същото. Ако днес твоите поданици се боят да те погледнат в очите и те считат за живо божество, утре може да те пребият с камъни!

Внезапно монархът кихна така, че се разтресе целият. Лицето му бе почервеняло от гняв.

— Ти си този, който ще ни погуби! — ревно свирепе той. — Появата ти вече донесе нещастие за нас! Ето, сега проклятието се прехвърли и върху мен! Какво е това чудо, което се разпространява по въздуха и ни мори?

Светия войник се усмихна тъжно. Личеше, че е изнурен до крайност.

— Мънички живи същества, наречени вируси — отвърна той. — Толкова са дребни, че са незабележими с невъоръжено око. Те предизвикват болестни явления — кашлица, хрема, храчене. След тях ще плъзнат грипът, сифилисът и шарката... Мнозина ще се заразят... и в последна сметка не ще могат да оцелеят. Просто защото не са привикнали. Поколения ще са нужни, докато си създадете имунитет и успеете да се приспособите.

— Ти го донесе, нали. — Това не бе питане, а констатация. Императорът рухна на бляскавия си стол и оброни унило глава. — В теб няма нищо човешко — изстена той. — Знаеш ли, че *това* покоси и някои от децата, които бе помъкнал със себе си? Например онова момче, Ицкопоцакъл...

Светия войник притвори клепачи. Виеше му се свят. Плачеше му се. Може би най-сетне щеше да разбере какво означава да се разплачеш.

— Предполагах, че ще стане така — изрече глухо той. — Но нямах друг избор. Никакъв друг избор нямах... Трябва на всяка цена да чуеш какво искам да ти кажа. Имам едно предложение...

— Никакви предложения няма да слушам! — разкрещя се монархът настръхнал и виковете му погълнаха словата на войника. — Дори неизслушването им да доведе до краха на тоя свят!

— Става дума за нещо жизненоважно... — бърбореше несвързано войникът. Звукът на трошаща се бедрена става отекна отново в залата. Изневиделица изскочиха двама джелати и го сграбчиха под мишниците.

— Още сега — дереше се повелителят на миштеките — ще бъдеш изведен във вътрешния двор на тази сграда и ще бъдеш обесен за назидание. И за това няма да е необходимо решение на Върховния съвет, защото в моите правомощия е да те осъдя и да наредя веднага привеждането на присъдата в изпълнение. Проклет да си! Отнемам ти правото да изкачиш храмовите стъпала и да бъдеш принесен пред олтара на боговете. Ще бъдеш обречен на всеобщо презрение и кракът ти никога няма да стъпи в слънчевата страна! Никъде не ще откриеш вечен покой. Нашите култови жреци искаха да ти извадят сърцето, но то е от желязо. Никой няма нужда от твоето студено сърце! — Щипците на болката късаха меса от врата му, нажежени шишове се забиваха директно в мозъка му. И като че ли никакви илачи и компреси на дипломираните миштецки знахари не бяха в състояние да го избавят от страданието.

Повлякоха навън Светия войник. Влачеха го и го ръчкаха болезнено в бърбеците. Дори не се възползваха от услугите на асансьора. Водеха го по *мишкоатъл*, пътя на мъртвите, и нямаше връщане по този път. Мъкнеха го покрай конструкции от металокерамика и сребробетон, облепени с ламарини в телесен цвят, минаха покрай някакво ателие за трепанации и кухнята на имперския готвач, опръскана с кръвта на младенци, разминаха се с безброй дворцови служители в златоткани одежди, слизаха надолу, надолу, надолу сред прави линии, чупки и ъгли... Съвършените вентилационни шахти бръмчаха тихо, а асансьорната гъргореше — нескончаеми шумове, които увеличаваха усещането му за нереалност на произходящото.

Озоваха се пред бързо нарастваща тълпа и го качиха на столче. Край тях с ръмжене профуча фекаловоз на въздушна възглавница. Беше отпрашил към септичната пустош зад брега на белезникавото солено езеро. Там бяха натрупани кафяви планини от извержения,

които се бяха спекли и не се разлагаха. Пожълтелите облаци над тях напомняха разляно по небето олио. Щом завалеше, щяха да закапят мазно и мръсно и да плъпнат потоци от гнусотии, които да се омесят с лилавата безнадеждност. Когато изсъхнеха, те щяха да образуват чудати и може би красиви изваяния. А на онези, които биха искали да нахлуят в този град отвън, за да го завоюват, щеше да им се наложи да газят в шарена, смрадлива и жвакаща кал, висока чак до пояса.

Блуждаещият поглед на осъдения обхождаше ликовете на хората около себе си, а те на свой ред изучаваха неговата изпита и обветрена физиономия. Никой от тях не подозираше, че на вратата вече чука *йаойотъл*, както се зовеше войната на най-разпространения местен диалект.

За секунда Светия войник се взря в далнината, отвъд окончателната цел на фекалката и плантациите от куя. Прокълнат свят без ни един храст, ни един звяр и ни един микроорганизъм в него. Е, последното вече не беше вярно.

Две чевръсти ръце свалиха с лекота мешинения му колан, прокараха свободния край през катарамата и оформиха клуп, който пристегнаха на шията му.

През главата му пробяга садистична мисъл:

„Два са пътищата за нас: престъплението, което ни прави щастливи, или ешафодът, който ни пречи да бъдем нещастни.“

Беше ли я прочел някъде, или се бе зародила в собствения му ум?

Войникът събра сетни сили.

— Люде — извиси глас той — там, откъдето ида, има неща, наречени растения и животни. Ако ме послушате, никога повече няма да сте принудени — той се насили да изрече думата — да се храните със своите деца, за да можете да съществувате. Пак ще ги отглеждате, но вече не във ферми... Жените ви няма да служат само за разплод, а...

Екзекуторите ритнаха столчето под нозете му и той увисна.

С което зрелището свърши.

— Някой разбра ли откъде дойде той? — питаха се помежду си насъбралите се, все възрастни хорица с мургав тен. Наобиколиха с любопитство обесения, а той сякаш се отдели от себе си и се погледна отстрани.

... Сега ходеше до една дълга зелена ограда. Бе оставил далеко зад себе си осмоъгълните петнадесетостени, каналите с хромираните

екскреции, арматурната слуз и пломбираните сълзи. Пфу! Такава подпухнала гадост в цялата история на фекалиите няма да намериш. Не искаше и да чуе повече за Теночтитлан и трижди неблагодарните му жители. Сбогом, Теночтитлан, столице на червения и черния цвят!

Продължаваше неуморно напред. Одеве бе поставил встрани от себе си младия Ицко и му бе разрешил да крачи неуверено. Вървеше — разрушен храбрец с руинен щит, с обезлистени гърди и в скромно настроение, а симпатичният му малък спътник бе по-нетраен и от сянка, останал без капчица влага под спаружената си кожа. На десетия ден привечер силуетите на пирамидалните постройките зад тях се разтърсиха с Господен бумтеж, през люспестия хоросан изби грапавата кора на бъдещите гигантстволи дървеса, а обитателите на града, заедно с писъците си, постепенно прераснаха в истински, съвсем истински мицели.

Светия войник и младият Ицко се стреснаха, но не се обърнаха да зърнат какво става, нито забавиха стъпки. Гората, изникнала срещу общия им уплашен гръб, сраснат подир сепването, беше стара, сенчеста и дъхава колкото Средновековието. Странно: сега — някаква гора. Електрически крушки светеха с отразената измамна светлина на витаминозни глобуси. Тънкокорите твари и живителните сфери се обличаха в цветове.

Отвъд оградата, чийто свършек не се видеше, бяха започнали тържествено да мучат рогати скотове. Сегиз-тогиз през пролуките надничаха блейнали брадати козли, а тлъсти свине ги следяха втрещено със запретнати клепачи. И всички тия животинки, както и много други добитъци и влечуги сякаш се бяха изсипали от чудодеен рог на изобилието. Или от чутовен ноев ковчег.

Когато зелените ребра на безкрайната ограда все пак се извървяха покрай тях, младият Ицко посочи с ръка пред себе си, към ширналата се гола равнина, и произнесе нещо с гримаса, досущ като дирещ изява цирков клоун, който най-сетне е съгледал своя дъсчен подиум.

Отдалеч се поклащаха Белите пети на обесения и Черната врана, кацнала на рамото му.

Тогава и войникът се спря озадачен. Подуши небитието.

Чу бесилото и Видя, че босякът-смъртник е жаден, че Естеството му умира от пек, а Плътта му се ражда под клюна на крилатия

скулптор.

Всичко това разбра. А вятъра не усети.

СЛЕД ОЩЕ ДЕСЕТ ДНИ

в града влезе Ернандо Кортес, който беше по-добър войник дори и от Светия войник.

И не беше сам.

Редактира: Александър Карапанчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.